

11. szám.
Nov. 12-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz sept.—dec. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** uj pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

IV. kötet.

SANITATUM SANITAS.

Itt a váltó, forgassátok
Teli zsebbel, józanon,
Ebből kitalálhatjátok
Mit tart *Rothschild* Salamon:
Mikép széles Ejrópában
Minden épül banknotában
S csak a bank az a mi jó,
A nóta hjáavaló.

Bármit mondj: az egész élet
Pénzesinálta tünemény;
A háboru s dörgő vészek
Csak fájerverk s bolygó fény.
A történet repülése:
Státuspapírok lengése;
Pára minden szó és vér,
Egy „ezres“ is többet ér.

Pereire csillogó pályája:
Csupa krajezárvaszás;
Malvieux pénzes ládája
Merő tollu-szállítás.
Kleinkopf pénzesatározási,
Stámecz Máyer hódítási
S több eféle diadal:
Csak rongyszedő viadal.

A béke nagy tüneménye,
Gőz, mit mozdony lehele;
Sok katlan lelkesedése:
Az ő pénze ereje.
A vég mit *Geimüller* ére,
Eskeles széthulló bére
S *Eisenfeld*, az elveszett:
Neki jövedelmezett.

És a bölcsek mit hozának,
Derby és Palmerston lord?
A mit adtak a hazának —
Jövedelmet neki hord.
Bölcselkedő pénzetlenség,
Rendbeszedett nagy szegénység
Minden státustudomány,
Ha nem tudod, kettő: hány?

K. K. arithmetikája:
Retrograd emelkedik;
N. N.-nek financiaja
Donna Stellán megesik.
D. D. köbös számvetése,
Üres táska készítése;
S F. F. a mit felszámít,
Nem ér egy font szalámit.

 Valamint az 1858-ki, ugy f. évi teljes számú példányokkal még szolgálhatunk.

Mi az élet tűz folyása?
 Hulló arany melege.
 A szenvedelmek zugása :
 Bankószárny fergetege.
Bankrott és *swarcz* egymást érje,
 És a börze hű vezére :
 Telegráf a vaspályán —
 Tíz parancs a kőtáblán.

Holdvilág a más értéke,
 Füst a kredit, mely elszáll.
 Napoleon *vor den tritte!*
 Egy fuvallat a halál . . .
 Vársz hírt s halhatatlanságot?
 Teli tartsd a pénzes zsákok . . .
 S a ki fizetni nem tud :
 Űzentess rá háborut.

Hát csak gondolj a világgal!
 Bölcs az, mindent ki megvesz,
 Rongygyal, bársonnyal, lúdmájjal,
 Bört, gyapjút és ecetet.
 Légy mint hangya fáradhatlan,
 Izegj, mozogj szakadatlan,
 Sors emel vagy sors temet —
 Szépnek, rútnak nyiss szemet.

Mert mozogjon avagy álljon
 A vén Ejrópa veled,
 A más eszét télen nyáron,
 Ha pénzed van megvehetd.
 S bárminő színben jelentse
 Jöttét a vaksi szerencse,
 Csak a bank az a mi jó.
 A nóta h'jába való!

T-e.

Éji zene mint végítélet.

Azon főiskolánkban történt, melyben a ifjakali humanus bánás legelébb divatba jött s hol annálfogva az ifjak is úgy szerették tanáraikat, mint az igaz barátok egymást; a méltatlan bánás természetes következését ama famosus *kibögést* csak nevérol ismerte tanár és tanítvány. Terrorismus helyett szeretet tartotta fel azon példás rendet, mely az anyagilag szegény intézetnek messzeható jó hírt és becsületet szerzett; hol a más intézetből jött, s az itt uralkodó jó rendet még nem ismerő jogász urat úgy tanították rendre tanulótársai, hogy midön tanóra kezdete előtt szivarozva ment a terembe; tanuló társai elébb felszólították, hogy a szivart tegye le, mert annak füstjével a tanárnak alkalmatlankodni nem illik. E felszólítás nem használván, bizony ő szépen kivezetetett s tudtára adatott, hogy ott a tanárt megbántani semmivel sem szabad, s ki azt teszi, tanulótársai utálatát vonja magára. Azon iskolában történt mondom, hogy az igazgatótanárnak, annak t. i. ki tanítványit per *barátom* szokta cizmezni, s ki legnagyobb felindulásában a vétkest ezzel szokta leszidni: az *urnak* szorgalmával, vagy magaviseletével *nem ragyok megelégedve*, s kinek ezt mondta, jobban szégyenlette, mintha kötnivalónak címezte volna.

Ezen tanárnak nevenapjára az ifjuság zenekara tisztelkedni megjelenván, éjfélig együtt mulattak a miveltekből álló igen szép társasággal. Éjfélt után mindnyájan jó kedvvel de józan fővel eltávozván, útjok a Derecskei uram háza megett vezetett el, kivel mint özvegy szegény sorsú s

együgyü csizmadiával egyszer másszor sok tréfát szoktak elkövetni.

Eszébe jut egyik diáknak — gyerünk — úgymond: — adjunk éji zenét D. uramnak, mert talán nem is tudja, hogy neki is neve napja van, ablaka sötét, s mint erős horkolásáról hallom, mélyen alszik.

Helybehagyják mindnyájan, s szép csendesen kört formálnak a kised ablak körül, mely a szigoru tél daczára is papírral volt üveg helyet be ragasztva, s melyen belül közvetlenül vala a széles ágy, melyben az öreg májstrom két kisebb gyerekével együtt jó izüen aludt, többi gyermekei pedig sorban a földön pihentenek. A trombitás tollkésével egy jókora lyukat kanyarít az ablakot helyettesítő papíron, s bedugja trombitáját azon irányban, honnan az erős horkolás hangzott. — Mindenki hangszerére teszi kezeit, avagy száját. Ekkor a zenekar vezére által adott jelre megzendülvén tizenkét hangszer, egyszerre oly irtózatoss menydörgő hangvihar harsant meg, mely miatt a kis ház csak úgy rengett, s mely nem csak a kis szoba lakóit, hanem az egész városrészt felriasztotta csendes álmából. Szegény D. uram leugrott ágyáról, térdre omolt, s kezeit égfelé emelvén imádkozott rettenetesen, kérvén a Jehovát: „Tudom uram jelen van a *regítélet*, érzem, hogy bűnös vagyok, de a te irgalmad nagy“ stb. A felriadt gyermekek irtóztató visítását leirni nem is próbálom, hanem az olvasóra bízom elgondolni azt.

Mintegy 5 — 6 percz mulva, mintha ketté vág-

ták volna, egy tactusra elnémult minden hangszer s az ifjak szép csendesen elvonulván, magára hagyták a megrémült családot, kik félóra mulva is alig birtak magukhoz jönni. D. uram zavart észszel nem tudván mi történt, felriasztott képzelete által üzetve, kiszaladt a házból, s mivel udvara nem volt kerítve, azonnal az utcán találván magát irtóztatós lármát ütött s mint Jónás próféta Ninivében szüntelen azt kiabálta: „Imádkozzatok halandók! mert jelen az ítélet napja, megzendült már ama hatalmas trombita, melyről meg vagyon irva, hogy egyik világrésztől a másikig hallik“ stb. Sőt az éjeli ör figyelmeztetésére sem szünt meg profétálni. míg nem több fellármázott szemszéd által felvilágosították, hogy a diákok voltak azok, és nem az Úr angyalai.

Lehet képzelni a dühöt, mely ekkor a lázongó kedélyt megszállta. Alig várta, hogy megvirradjon, rögtön panaszra ment az igazgató-tanárhoz, ki az ifjak csinjáról még éjjel értesülvén, előre tudta D. uram jövetele okát. Előadja D. uram az ő nagy és méltó panaszát. A derék tanár szívesen fogadta és leültette. Azután szelid hangon mondá neki :

— Mielőtt a gonosz ifjakat elítelnénk, igyék ezen szíverősítöből egyet.

D. uram egy jókora pohár liqueurt kiürítvén, mindjárt derültebb színben látta a világot. Ekkor kérdé a tanár :

— Mit kíván D. uram? mivel büntessük meg azon gonosz ifjakat, azért hogy D. uramnak nevénapja előestvéjén éji-zenét adtak? mert úgy tudom, hogy D. uram is Pál, mint én vagyok, most

pedig Pál napja van, mint talán tudja is D uram? — A tanárnak ezen egészen komolyan mondott szavaira öröme derül D. uram ábrázatja: — Ejnye — úgymond — hogy a bolha csipje meg azokat az átkozott diákokat, hát azért muzsikáltak nekem?

— Azért ám, — mond ismét a tanár komolyan, — elébb nekem muzsikáltak, azután D. uramnak; én azonban nem haragszom érte, D. uram se haragudjék, hanem igyék még egyet.

— No Isten neki, megengedek hát, csak annak az egynek nem, a ki a trombitáját olyan közel tartotta füleimhez, hogy majd megsiketültem bele.

— Az igaz — mond a tanár mosolyogva, — az a legnagyobb hiba volt, de gondolja meg D. uram, hogy azok egy kissé borosak voltak, s a sötétben könnyen téveszt még a józan ember is. E mellett, fiatalság bolondság.

— Nahát ne bántsa őket tanár úr, — engesztelé D. uram a tanárt, még kárt tenne nekem, mert elvadítaná tőlem a diákságot, pedig én egyedül abból élek, hogy örökösen nekik dolgozom; igaz, hogy sokszor megboszantanak, mert lyukas korsót és czilindert is küldenek, hogy foltozzam meg, hanem engesztelőül mindig küldenek aztán egyebet is.

Igy aztán meglett a béke, de az ifjak ezuttal nem csak dorgálást, hanem büntetést is kaptak, mely abban állt, hogy a derék tanár megtiltotta nekik jövő évi Pál napjára elmenni, mi nekik nagyobb büntetés volt, mint negyvennyolcz órai börtön lett volna.

N.-Paládi.

EGY BATYUBÁL TÖRTÉNETE.

(Vidéki kép.)

Vége.

A Buzi familia minden szakácsi képességét ki fogja meríteni, hogy ezen ünnepélyes alkalomkor Feketeéket letromfolhassa.

A hir elterjedt a városban, s lett sürgés forgás.

— Egy batyubál, még a héten, mindjárt a következő vasárnapon! — Ez több volt kettőnél.

A mamák süttettek, a lányok varrattak. A két család hadilábra állt, s készült az eldöntő ütközetre. Voltak titkos czélok, apró intriguák, melyek mindarra mutattak, hogy ezen bál nagy jelentőségü leend.

Volt különösen a két családban egy pár fiatal

egyén, kiknek talán jövője függött ezen eseménytől.

Buzi Mártonné nagyasszonynak volt ugyanis egy kis húga Mariska, Fekete János uramnak pedig volt egy kópé Sándor nevü fia, ki a kis Mariskát szerette.

Sándor úrfi vásott egy fiatal úr volt, kinek csintalanságairól beszélt az egész város, Mariska pedig szelid jó kis leány, kiről ugyancsak az egész város beszélte, hogy a nagyasszony örököse lesz, s ki felett ennél fogva Mártonné néni nagy protektori hatalmat gyakorolt.

Mariska papája és mamája néha úgy foghegyen emlegették Sándor úrfit a nagyszony előtt, de ő mindig kikelt ez ellen a szelekótya ellen, kinek különösen meg nem bocsáthatta, hogy éjnek idején sokszor órákig czinczogtatja a cigányokat Mariska ablaka alatt, minek semmi más czélja nincs, mint Mariskát hirbe hozni.

Sándor úrfi tudta a dolgok állását, s mint okos ember jó alkalomra várt.

Nagyban folytak a készülétek mind a két párton.

A mamák kölcsönösen bizonyígtatták egymásnak, hogy mindent a leányok csinálnak, mindenki erről akarta egymást meggyőzni, s egyik se hitt belőle egy szót sem, de azért mindenki tette magát, hogy elhitte, hogy az ő állítását is elhiggyék.

Kiszivárgott a hír, hogy Buzi Mártonné nagyszony azon négy liba közül, melyeket télire hízaltatott, hármát öletett le a bálra.

A Fekete párt nem győzött csodálkozni ezen bőkezűségen, mert köztünk maradjon, azt beszélte a világ, hogy a nagyszony egy kicsit nagyon is takarékos; s ha általános sensációt okozott az, hogy az indítvány tőle származott, annál inkább hatott a kedélyekre a három liba.

A valódi okot Mariskán kívül senkisé tudta, mert a nagyszony rózsaszínű kedvben mutatta magát mindenütt.

— Oh édes lelkem — mondta a viziteknek — nekünk is jól esett, ha fiatal korunkban mulathattunk egy kicsit, miért ne tenne az ember valami csekélységet ezeknek a gyermekeknek a kedvéért.

Az ütközet helyéül a Buzi curia lett kitűzve, megboldogult Buzi Márton úr Salva quárdiája. Ide lett hordva minden munitio mindakét részről.

Nagyszonyomnak alkalma volt apró cselekre, melyekkel a Fekete párt ütegeit gyengítette. A sütemények alá rakott kimetélt papírosok össze lettek zúzva, itt-ott egy-egy cifrázatot úgyeszen letört a tortákról, hogy úgy látszassék, mintha mind ez véletlenül az elhozatalnál történt volna. A Buziféle készletek a legalkalmasabb helyre s legjobb világításban rakattak az asztalra, még pedig oly előnyösen, hogy a nagy estén a Fekete párt szemlélve a kirakott csemegéket, méltó bosszuságában egy szájjal elhatározta, hogy szigoruan fog eljárni az ügyetlen cselédek ellenében, kik a rájuk bizott drága süteményeket az elhozatalnál tönkretették. A Buzi párt tagjai büszke megleléssel gyönyörködtek az általok

felállított telepekben, melyek teljes szépségökben pompáztak.

A nagyszobában húzták a konvencziós hegedűsök, s a fiatalság éjfélig fáradhatatlanul tánczolt.

Nagyszonyom meg nem állhatta, hogy Mariskának egy pár komoly intést ne adjon, a miért többnyire Sándor úrfival tánczolt, mi a Fekete pártnak egy kis elégtételt adott.

Éjféltkor elhallgatoit a zene, s az összes vendégsereg a terített asztalhoz ült, itéletet hozandó az egyes sütemények felett.

Mártonné nagyszony libái gyönyörűen feltrancsérozva, szívökkel s zuzzáikkal szárnyaik alatt kaczerkoddak az asztal közepén, körülállítva a Buzi és Fekete-féle szeszélyes alakú és színű süteményekkel.

Nagyszonyom kifogyhatatlan volt a kínálásban, a Buzi párt kifogyhatatlan a libák dicséretében.

Sándor úrfi Mariskától kicsalta a libák történetét, s elhatározta, hogy ennek alapján saját kezére egy kis attentátot indit a nagyszony ellen, minek következtében a vacsora alatt mellé ült.

— Tessék édes lelkem ebből a libából — kínálta a nagyszony. Sándor úrfi a liba szóra megrázkódott, gyanakodva felhúzta a szemöldökét, bajuszát féloldalt megsimította, s azt mondta, hogy ő nem eszik *olyan* libából.

Nagyszonyom elhalaványodott az *olyan*-ra fektetett hangsulyra. Sándor, mintha észre sem vette volna, folytatta a beszélgetést szomszédjával.

Mártonné néni mintha tüskén ült volna. Ha Feketéék megtudják, hogy ő kénytelenségből áldozta fel a libákat, a Buzi párt örökre semmivé van téve. Sándor urat ismerte, hogy ilyen kis historiák elbeszélését nem tartotta lelkismeret ellen való dolognak. Azonban, hátha nem tudja a dolgot, csak történetesen felelt olyan odavágólag. Nagyszonyom jónak látta egy kicsit szelidebb hangon ismét megkínálni.

— Ugyan kedves uramöcsém, tessék, egyék már valamit.

— Köszönöm kedves néném, — felelt Sándor úr — elvette valami az étvágyamat, s olyan csömmörfélét érzek.

— Az Isten áldja meg kedves uramöcsém, beszéljen lassabban, mi baja? — kérdezte agógódva a nagyszony.

— Tudja kedves asszonyoném én finnyás vagyok egy kicsit, s ha valami természetes halál...

— Édes uramöcsém — vágott közbe a nagyasszony — az Isten áldja meg, ne beszéljen olyat; a vizivókájokra ment a kukoricza, de véröket vetettem.

— Hát csakugyan — szólt Sándor felállva — figyelmeztetem édes anyámat, mert ha enni talál belőlök, még megbetegszik.

— Kedves öcsém, Sándor öcsém, üljön le, csak egy szót szólok.

— Mindjárt, de először azokat figyelmeztetem, a kik legközelebb állnak hozzám, mert tudom, hogy asszonyném ellenünk tör.

— Kedves uramöcsém — szólt a megszorult nagyasszony — ha az a kit ellenségnek tart jó-akaró atyafia volna, hallgatna-e?

— Az más, de arról szó sem lehet, mert nagyon jól ismerem asszonyném felölemi vélekedését.

— Kedves öcsém, ha csak rajtam állna, hidje el nem szólnék semmit, de hátha Mariska . . .

— Kedves néném ha szavát adja, extempore megeszem mind a három libát.

— Itt a kezem, kedves uramöcsém.

Sándor úr csakugyan megtette azt az áldozatot, hogy fél libát maga evett meg, s dicsért mindent, a mivel a nagyasszony kínálta.

A Fekete párt ezen egyén áttérése által meg lett verve, a győzelem a Buziak részére hajolt, de ezen csatának ára azon fejkötő volt, melyet Mariska három hét múlva mint Fekete Sándorné tett fejére.

Buzi Mártonné nagyasszony elmondhatta az egyszeri török császárral: „ilyen győzedelmet ellenségemnek sem kívánok.“

Azóta a divat roppant pusztitást tett a falusi multságokban, s ott is, hol ezek történtek, ez volt az utolsó batyubál, melynek romjai felett kezet nyújtottak a Buziak és Feketék, mint Romeo és Julia sirja felett a Montechiek és Capulettek.

Kiséri.

Pheido.

Nem láttam Pheidót, nem is illete; ámcsak eszembe jut vala lázamban vészneve: s meghalok én!

Nikarkhosz.

Az ördögös jószág.

A. úr természettől megáldott igen jó testben volt, s e végett nem is igen mehetett munkásai után. Ezek pedig mivel uraságuk oly ritkán jelent meg a mezőn, inkább mással mint dolgozással tölték az időt.

Gondolkodott, hogy lehetne ezen a bajon segíteni; mert semmi pirongatás nem használt, emberei mindig csak keveset végeztek.

Egyszer a városban gabonaadás alkalmával vett ő bizony egy *táv-* és egy *szócsót*, haza menvén, első dolga lett, ezen eszközöket ablaka oly oldalára helyezni, hol emberei munkálkodtak.

Másnap, mikor a béres kiment szántani, felült A. úr leshelyére, kezdi vizsgálni, hogy bérese ugyan mit

csinál? hát ez éppen az akkor kihordott trágyából tüzet csinálva, annál gyöngye kukoriczát süt, ilyen módon csi-

nálva „tripla-kárt“ az urának. Erre A. úr olyat kiált rá szócsövél „majd adok én neked kukoriczát!“ hogy a

béres már a botot is érezte a hátán, de bizony az egész földeken egy lelket sem látott. Erre aztán egy kicsit szántani kezdett s rövid idő múlva ismét ledült aludni; ekkor A. úr sem veszi tréfára a dolgot, megint egy hatalmas „majd felkelsz, te semmirekellő! az angyalodat!” küldött ki ablakából. A béres, nagy bámultára, mivel senkit sem lát közel, az ördögöt véli maga mellett, nosza vesd el magad! haza-szalad; az ökröket is ott hagyja a mezőn, s ott lélekszakadással beszéli el urának, hogy ő bizony arra a mezőre nem megy többet, mert ott az ördögnek kell lakni, s még a többi cselédek is elijesztette, egyik sem ment volna közelébe annak a földnek.

A. úr sem használta azután többet az ördögös eszközöket, félt, hogy jószágára még majd nem kap cselédet.

Különös gusztus felfogása.

Tekintetes Gondházi professor úr, a neje és mások unszolására, megvett egy szép fekvésű, jó darab szőlőt, melyhez egyéb nem hiányzott, csak ügyes vinczellér és pénzes gazda. No de ezen is majdnem segítve lőn, (ha tudásunk el nem bölcsekedik a dolgot) miután az új vinczellér Kopasz Mihály ügyes szőlőműves, tekintetes Gondházi uram pedig elég pénzes gazda volt.

A szőlőt kifizetvén Gondházi uram, Kopasz Mihályt a szőlőbe kivezeti, neki mindent felmutogat, átad, Mihály pedig fejbillentésekkel mindent avatott jegyzésekkel kísér, s látszólag többféle terveket forgat elméjében. Ez a tünekedés professor urat figyelmessé tette, miért is eltávozása előtt bizalmatlan s kételkedő hangon megkérdezi Mihályt:

— Igaz! majd el is felejttem tudakozni, tud-e kend szőlőt metszeni?

Mihály. Hát bizony — hogy-ne tudnék? — hiszen régi mesterségem!

Gondházi. De úgy-e, a mint én szeretem, — mert az én gusztusom különös.

Mihály. A mint parancsolja tekintetes professuram, én épen úgy teszem.

Gondházi. Hát azzal az ásóval feszítsen ki nekem egy szőlőtökét s hozza be a présházba.

A vinczellér beviszi a kívánt tőkét vesszőstül, mindenestül.

Gondházi uram leül a présház közepén egy kis székre, Mihályt is egy zombógyökér-ülésre odarendeli, hogy figyelmesen nézze az okszerű szőlőmetszést, aztán a tőkét maga szép simára megmetszi — a száraz csomókat baltával, fűrészszel s húzókéssel lefaragja, — végre Mihálynak átadja ily szigorú meghagyással, hogy minden tőkével így bánják. Ezzel haza ment.

Früstök után Kopasz Mihály, a meghagyás szerint a szőlőtökéket soronkint felásogatta, a présházba hordta s ott a kis székre ülve, mind megtisztogatta, azután ismét kihordta és zsinor után mind szépen helyre rakogatta.

Pünkösdi tájban kiment a professor úr a szőlőbe gyönyörködni; de biz ott méregbe jött, midőn látta, hogy Mihály betüszterint cselekedett. Mások már köztözgetni kezdettek az övé pedig azon fekete volt. Hogy aztán mire ment a pontos vinczellérrel, nem tudom; de annyit hallottam másoktól, hogy a szőlőmunkába avatkozott tekintetes Gondházi professor úr a csinos metesztetés után négy-öt idén se szüretelt.

Kicsiny ám a bors de erős!

Kis-Kúnságban, a mint a hadnagy lóháton kémleli a határt bitangolók ellen, távolban egy sátoros kocsi pillant meg a homokbuczkák melletti gyepen, s odanyargalván, látja, hogy egy öreg dade a lovait legelteti a jó fűben.

— Fizess a bitangolásért, vagy zálogot adj, itt nem szabad legeltetni, — szolt a pénzsomjas hadnagy.

Az öreg sátorapa vonakodott fizetni vagy zálogot adni, — mivel — úgymond — kárt nem tett; mindenkép csak szóval, furcsasággal akarta a kellemetlen fizetést elhárítani és a hadnagyot más gondolatra vinni; de hadnagy uram mit sem tágitott, sőt inkább még jobban belébonyolódott a gorombáskodásba, s a vén cigányt a karikás szíjostorral kényszerítette egy forint hajtópénz fizetésre, mit aztán a dade lefizetvén, a hadnagy tovább lovagolt.

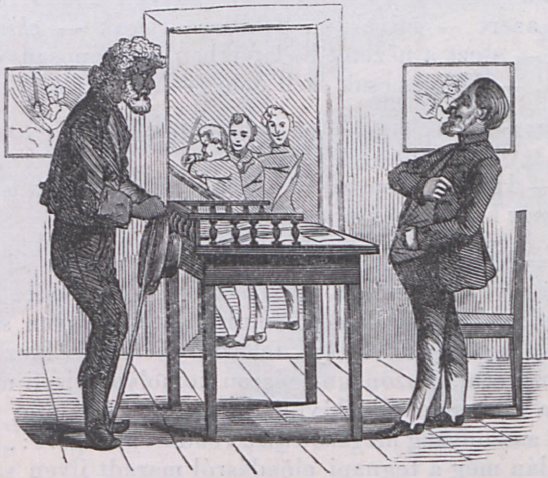
A cigány csapat felkerekedvén, a városnak tartott s mihelyt elérték illető helyöket, a gyöpszélt: a bántalmazott öreg tüstént a városházhoz sietett s a bíróhoz bebocsáttatván, elpanaszolta, hogy ötöt a némszetes hadnagy úr, vagy a pusztabíró úr igen megkárosította, s még meg is verte.

— Milyen volt az a lovas, ráismernél-e? — kérdi a főbíró.

— Hát bizs a nem vút valami derik ember, csak ilyen pipogya ember, mint ihon a némszetes fébíró uram! (A bíró kistestü volt.)

— Hejnye mennykő-teremtette! — szolt meghökkenve, s nadrágján egyet igazítva a főbíró, — hát nem vagyok én derék ember?

— Jaj kírem, nem úgy akartam én mondani, hanem, hogy csak olyan nápés, víkony pinzsű ember, mint a népmzeses, tekintetes főbíró uram, vagy akár csak én — akarván igazítani előbbi szavát a vén dade.

— Hejnye gazficzkó! hát mersz te itt komédiázni velem a törvény-házban? (Csenget a főbíró a szolgáknak): jertek! csukjátok a deresbe, még itt hatalmaskodik azért az egy rongyos forintért!

A panaszos cigány szerencsésének tartotta, hogy szép módjával menekülhetett, hanem még az ijedség után is nem hagyta el cigányos szokott kedélye, mert mikor a város udvarából kiment, a kapuban visszafordult s vigyorogva mondá a város embereinek:

— *Kicsiny ám a bors, de erős!*

Voltál-e már fogva?

Lúdlopás miatt bepanaszoltatott a bíróságnál egy tizenéves leányka. A bíró a következő szabályszerű kérdéseket tevén a vádlottnak:

— Mi a neved?

— Keresztes Magdolna — felelt a leány.

— Micsoda vallásu vagy?

— Római katolika.

— Hány éves?

— Tizenégy.

— Voltál-e már fogva? — s ekkor a bíró a szép vádlott arczát megcsipte.

— Nem voltam biz én fogva. — felelt a leány, — most fog legelőször bíró uram.

Madárféle neve van.

— Ugyan kérem szépen az urat! mondja meg nekem: hol lakik itt az az izé? ugyan, hogy is híják nó? olyan madárféle neve van . . .

— Talán Holló, Habakuk?

— Nem.

— Varju, Vrabely, Tyukody, Szarka, Gimpel, Csizik?

— Egy sem.

— No fiam: itt nem lakik más madárféle nevű az egész városban.

— Hát ki lakik ebben az utcában?

— Itt lakik Koczurek, Nejedli, Bozdech, Farkas, Medve.

— Ahá! Medve Pál úr, az az, a kit keresek.

Jó válasz.

Volt hajdanában P—n egy öreg pap, ki már megunta vénségére tanulni s így mindig rögtönzött templomi beszéddel kényszerítette megelégedni híveit. De a curatornak ez borzasztólag fúrta az oldalát, s egyszer isteni tisztelet végével megszólítja a papot:

— Hej tiszteletes uram mennyit „szalmázott“!

Mire a pap egész flegmatica így felelt:

— Hát ugyan bizony ki is tudna ennyi számarat szénával eltartani?

Kakas Márton emléklapjaiból.

— — Hogy híják azt a falut, bátyám uram?

— *Abcz.*

— Kedves egészségére kívánom!

— — Az X—i püspökhöz jó B. község küldöttsége, kérvén számukra papot; lévén csinos templomuk, paplak s az ellátásról majd gondoskodnak.

— No jól van, — mond a püspök: — gondoskodni fogok róla, megígérem, lesz papjok nem sokára!

Fejvakarva mond rá a bíró, a küldöttség szószólója:

— Jól van, jól — de nem adná kend ezt a pár szavát *írásba*?

— Nagy-Körösön a régi jó világban a tanács S. uramat a borbíró magá elibe parancsolta, s valami hibájáért jól megdorgálta.

Midőn nagy mérgesen a városháza lépcsőjén lesietne, találkozik G. második bíróval. G. uram hogy beszantsa S. uramat csúfolódva kerdi:

— Hát borbíró uram kikapott?

S. uram sem volt rest a felelettel:

— Hát második bíró uram bekapott?

— Debreczenben a lakosoknak a város erdejéből fát szoktak adni, ha kútgémjük vagy kerítésök elromlik. Egy czivis folyamodott kút-gém-fáért. Az érdemes magistratusnak egyik tagját egy német mesteremberből lett községtanácsost kiküld a bíró megvizsgálni, ha valóban rossz-e már a czivis régi ágasa? Ez az ember azután a folyamodvány hátára következő indorsátát ír:

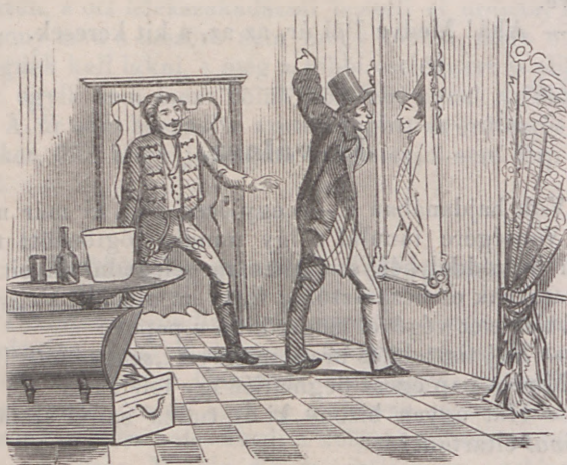
— *Instans kutya rossz, méltó fára.*

— Nagyságos ifjurar, az a kisasszony, a hova most kérőbe megy, gyöngyös pártát visel ám. Láttam a színházban.

— Hát arra nekem mi gondom?

— Hát má' csak ezt a katuprékot veszi föl? meg azt az égtámogató kalapot? Nem viselik azt má.

— Hát arra meg kendnek mi gondja?

— No én csak úgy mondom.

Egy óra múlva jön nagy dühvel vissza a gavallér, a kalapot a szegletbe, magát a pamlagra vágja.

— Lánczos adta! Be sem eresztettek! Azt izenték ki, hogy ha a birkabőrökért jövök, beszéljek a fiskálissal.

— Mondtam ugyé, hogy *gyöngyös pártát* viselnek ott. Bórszedőnek nézték ott az úrfit.

— Míg mi nálunk „barbár magyaroknál“ a Kazinczy-ünnepély általános lelkesedés közt ment végbe; nézzük csak miféle közbeszólások történnek a *civilizált* világban a Schiller ünnepély előkészületei alatt? — Több nevezetes városban a kivilágítás betiltatott, miután ez csak magasabb rangú személyek tisztelőre van fenntartva. — Az augsburgi allgemeine tulajdonosa *Cotta*, ki egyúttal Schiller összes munkáinak is kiadója, s azokból százezereknek zsebrakója, tiltakozik Schiller *egyetlen egy költeményének* (Die Glocke) tervezett diszkidása ellen, s pörrel fenyegeti az ünnepély rendezőit, ha

azt mernék tenni. — Egy bécsi jó érzelmű férfi feljajdul, hogy hová vezet már ez az istentelen *bálványimádás*? elfeledte-e már a világ, hogy az eretnek Schiller egykor *Sz. Bernhardot* is rágalmazá, hogy most ilyen tiszteletben részesíti? — A bécsi orvosi fakultás in corpore megtagadta a Schiller ünnepélyben leendő részvételét, azért — mivel — Schiller — csak — *chirurgus* volt? — s ezt a nézetet hirlapokban nyilvánosan védelmezik. — Még is csak szép dolog — barbárnak lenni!

— Hát ti nálatok hogy szolgáltatják az igazságot?

— Hiszen, az a baj, hogy *szolgáltatják*, azt szeretném már ha egyszer *uraltatnák* az igazságot!

— Nagy Pista híres komikus a régibb időkben egyszer valami előkelő úri házhoz volt ebédre híva. Megjelen — s mindenki bámulva látja, milyen szépen ki van festve az orcája fehérre pirosra. Elkezdnek rajta nevetni, ő azonban egészen komolyan viseli magát, mint a kit semmi rendkívüli dolog nem ért; míg végre a házi asszonyság megszólítja a rendkívüliségért: „Nagy úr, talán még a tegnapi előadásról maradt ilyen szépen kifestve?“ — „Nem, kérem alásan, épen most cselekedtem.“ — „De hát miért cselekedte?“ — „Nem akartam *kirini* a díszes társaságból!“ — (Történetesen a díszes társaság csupa hölgyekből állott.) Hogy aztán nem lökték-e ki az ajtón Nagy Pistát, azt nem tudom. De megérdemelte.

A 10-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Ninivé.“ A kéz mutatja, hogy „nini“ V!

R é b u s z.

Szerkesztői sub rosa.

— Egy csimpolyás dalaiból egy eldőlhető. Kalánfülü Jónás küldeményei fölőslégesek. Siralmas ének a sajtóhibákról gőzölteik. (Itt is van mingyárt egy sajtóhiba. Csak azért is. Betűszedő.) Szuhára. A küldöttek nagyon jók, csak szorítsa még a többit. — Kis-Körösre. Most az egyszer még megküldjük a hiányzó számokat; de reméljük, hogy ön sem adja oda kölesön olvasni az Üstököst olyan úrnak, a ki maga is járathatná ha már szereti! A bolygó zsidó, nem igen jó, de igen goromba. Aztán tudja ön: zsidóelőfizetők nincsen, de molnár van; s az is nagyot rúg a latban; hát csak ne közöljük. Rácztóttós. Mind megjelentek már azok az adomák. Hogy járt az én Náci barátom? nem multhatatlanul szükséges megtudnija világnak. St. J. M. Vásárhely, közlemé-

nyei érdekesek. Szalontára. A folytatás is jó. Dallos Zakariás nem idevaló. Czigányzene és kanászkalap. Ne bántuk mi azt a kanászkalapot. Philosophiája van annak! Nagy-Kapos. Előbb lássuk a mire alkuszunk. Itt nem veszünk zsákban macskát, hanem előbb le kell szolgálni az inas hónapot, csak aztután lehet felszabadulni rendes munkatársnak. A kántor imádsága. A halállal még se komázunk: az még a censornál is nagyobb úr. — Megint kaptunk egy czim, dátum és aláírás nélküli küldeményt, erre tehát nem tudunk hova és kinek felelni. Levélczimzetek Egerből, jók. Tarlózatok az Érmelléken közöltetnek ily czim alatt. — Diák politika stb. sok ismeretes van közte. Egy kettő beválik. A részeg pajtás, közölve is volt már az adoma az Üstökösben.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)